ตี๊ เนงห์ เทื๊ย ฌ่อ ค่า เท๊ง

ปัวห์ เท่า มั๊ว อี๊ ตูห์ เนงห์ ตั้ว มูห์ เต๊ เจห์ ป่อ อี๊ ตูห์ ฌ่อ ล้อๆ ลอห์ ป่อ ตูห์ เนงห์ อัวๆ เต๊ เจห์ ตูห์ ฌ่อ ไฮห์ เตรา ตูห์ เนงห์ เตียห์ “อัว จาห์ ก้อ เมๆ ซื๊ ยั่ว มั้ว ยชอห์ อัว ลั้ว ลี ยั่ว อัว เตา จ่อ นตง น่อ เวา ตาห์ ลี กู่ ยอห์ ฌ่อ กู่ ล้อ อัว ลั้ว ลี กู่ ตี๊ อัว ฌีห์ เตา อี๊ ฌ๊อ นตง เวา ลี กู่ ซ่า สี่ ก้อ ลู้ ยชอห์” เจห์ ตูห์ เนงห์ เศ่อ ไนฉๆ นีห์ เศ่อ ซ่า เตา ฌี๋ ยี่, เจห์ นีห์ เศ่อ ไฮห์ เตรา ตูห์ ฌ่อ เตียห์ “ ฮน๊ง นอ กู่ ฌีห์ เตา นขา ยชอห์ ตั้ว,เจีย ตาห์ กีห์ กู่ นขา ยชอห์ ตั้ว ฌอ อี๊ ม่า สี่” ตูห์ ฌ่อ เต๊ เตียห์ “ฌ่อ ม้าๆ สี่ ลี เจีย ฌ่อ ญ๊อ ตอห์ ก่อ เนงห์ มูห์ นขา ยชอห์ ตั้ว” เจห์ เนงห์ เต๊ ไฮห์ เตียห์ “ก้อ ดาห์ ซื๊ ฌ่า กู่ มูห์ นขา ยชอห์ ตั้ว ก้อ ไนฉ ก้อ เคี๋ย เล่อ ฌ่อ เต๊ เตียห์ “ยอห์ ลี ก้อ มั๊ว กู่ ป่า เตห์ ป่า เตอ ฌอ ก้อ ม่า มูห์” ตูห์ เนงห์ มั๊ว ตูห์ ฌ่อ ป่า เตห์ ป่า เตอ ตาห์ เจห์ เนงห์ ไฮห์ เตียห์ ฉั่ว ฆ่อ เนจ้า เทื๊ย ฌ่า กู่ มูห์ เล่อ ก้อ ฮู ลี่ ตูห์ ลอห์ ป๊า เทื๊ย ยอห์ ลี ป่า ฆ่อ เนจ้า เทื๊ย เจห์ ฌ่อ เที้ย เจีย เนงห์ มั๊ว ฌ่อ ฆ่อ เนจ้า ป่า ตาห์ เทื๊ย เจห์ เนงห์ เที้ย มูห์ นขา ตร๊า เตาห์ ลอห์ ซา อี๊ ตรึง เตาห์ เตรา ฌ่อ ตัวห์ เกียห์ เล่อ

ยช้า ด๊า เนงห์ เฆีย เตียห์ ก่อ ฒ๊อ เนฌงห์ เนงห์ ย้งๆยี่ เทื๊ย เฆีย เตียห์ มั๊ว ยชอห์ ฌีห์ จัวห์ มั๊ว ฌี๋ ยี่

มนุษย์กับเสือผู้โอดอวด

นานมาแล้วครั้งหนึ่ง มีมนุษย์คนหนึ่งไปทำไร่ ตัดไม้หลายต้นพอดีมีเสือตัวใหญ่มาจากในป่า เสือได้คุยกับมนุษย์ว่า “ทำไมมนุษย์ตัวเล็กๆถึงทำให้ต้นไม้ล้มได้ ขนาดเสื่อตัวใหญ่อย่างฉันยังไม่สามารถที่จะล้มต้นไม้ได้เลย”ดังนั้นเสือก็อยากลองกับมนุษย์ว่าใครแข็งแรงกว่ากัน พอเสือพูดอย่างมนุษย์ก็รู้สึกกลัวมากๆ แล้วมนุษย์ก็ตอบกับเสือว่า “วันนี้ฉันไม่ได้เอาแรงมา รอให้วันพรุ่งนี้ก่อน” เสือจึงตอบว่า “ไม่เป็นไร เธอรีบไปเอาแรงมาเถอะ ฉันจะอยู่ตรงนี้รอ” มนุษย์ผู้ฉลาดตอบว่า “กลัวเดี๋ยวถ้าไปเอาแรงมา เสือกลัว แล้วเสือจะหนีไป” ดังนั้นเสือจึงตอบมนุษย์ว่า “ให้เธอมัดมือมัดเท้าของฉันไว้ เพื่อเธอจะเชื่อว่า ฉันไม่ได้หนีจริงๆ” จากนั้นมนุษย์ก็พูดอีกว่า “ให้เรามัดปากเจ้าด้วย เพราะถ้า เรากลับบ้านไปแล้วเจ้าก็จะเรียกให้เพื่อนของเจ้ามาช่วยเจ้า” แล้วในที่สุดเสือก็ยอมให้มนุษย์มัดปากตัวเองด้วย เมื่อมนุษย์ได้มัดทุกสิ่งทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็เดินไปหยิบขวานมาฆ่าเสือ โดยใช้ความฉลาดของเขาเองชนะเสือได้

นิทานเรื่องนี้สอนให้เรารู้ว่า ผู้ที่ใหญ่กว่า อย่าอวดไปรังแกผู้ที่เล็กน้อย และคนที่แข็งแรงกว่าก็ไม่เท่าคนที่ฉลาดกว่า ถ้าหากว่าเขาไม่ได้ใช้สมองของตัวเอง

9/Apr/2009 เชียงใหม่